De Roland MEYER Joergank 1963 ass Schoulmeeschter, Auteur vun Hörspiller, Kabaretts-Texter an Theaterstécker fir Kanner, Museker bei der BluesbandTheWinklepickers, Kabarettist, Regisseura Matbegrënner vum Ensembel "Sténkdéier". Bestuet a Papp vun zwee Bouwen. Mat sengem Roman "Muedebëtzeg" dee am Verlag op der Lay erauskoum, geet de Roland MEYER nei Weeër fir déi een hie nëmme ka félicitéieren. De Claude Mangen mam Buchtip vun dëser Woch.

Wann ech dës Bespriechung mat enger kuurzer Biographievum Roland MEYER ufänken, huet dat seng Grënn, well den Auteur mat där Vita enger Generatioun entsprécht déi am Roman "Muedebëtze" beschriwwe gëtt. De Paul, Anti-Held vun der Erzielung huet op den éischte Bléck alles kritt, wat e gemengt hat missen z'erreechen, hien ass Architekt, schafft beim Staat, seng Fra ass Proff, hir zwee gesond an intelligent Bouwen si geroden an um gudde Wee, an u Sue feelt et net. Matzen am Liewen, oder vläicht och schonn driwwer gëtt de Paul onzefridde, mat senger Aarbecht, senger Relatioun, sengem Liewen an mat sech selwer. De Roland MEYER nennt dat am Buch "de Lëtzebuerger Modell" an et spiert een iwwer déi 215 Säiten, dass e weess vu wat e schreift. "Wéi d' Jongen, den Tom an de Pit, aus dem Haus waren, wollte si zesummen e neit Liewen ufänken. Esou wéi wann dat aalt net méi gutt gewiescht wier" heescht et um Ufank vun der Geschicht. De Paul fänkt u Villes a Fro ze stellen, gesäit munches anescht, obschonns "hie scho mat 25 wosst, datt hie säi Liewe géing am Mëttelmooss verbréngen". Wéi hien du sengem Kolleg Fränz seng Doudesannonce an de Zeitung liest, an um Begriefnes d' Isabel kenne léiert fänkt dem Paul säin definitive Verfall un. Hie verfält dem Sex mam Isabel, der Pornografie, den Drogen an dem Soff a schliisslech der Korruptioun. Alles dat fir seng Liewen-Ligen z' erdroen. "An Du koum déi Zäit, an där et dem Paul op eemol e Strapp ze séier gaangen ass. Aus där einfacher Bezéiung mam Isabel, sollt op eemol eppes Komplizéiertes ginn" heescht et weider. A wéi d 'Laura seng Fra Broschtkriibs krut, huet de Paul d' Kontroll iwwer säi Liewe ganz verluer. Natierlech wousst de Paul vu vireran, datt et just nach konnt schlëmmer ginn, mä hien hat ëmmer nach déi verréckt, verzweiwelt an total onbegrënnt Hoffnung" säi muedebëtzegt Liewe kéint gutt ausgoen.

De Roland MEYER gëtt sengem Roman eng kloer Struktur. Säi Protagonistlogéiert am Februar 2010 zu Cannes am Hotel Martinez, do wou hien déi lescht Joere regelméisseg koum während anerer an de Wantersport gefuer sinn, ufanks mat Laura, spéider mam Isabel. Dës Kéier ass eng eleng, eleng a verlooss an kritt de Soud, säi muedebëtzegt Liewe stéisst him uerg erop bis e sech selwer vun uewe bis ënne mat senger onverdaute Vergaangenheet begladdert. De Paul ass um Enn, psychesch, moralesch a kierperlech, an datt hie schlussendlech an d' Waasser geet ass logesch a konsequent. Dass et sou muss komme, weess de Lieser vun Ufank un awer et ass spannend gewuer ze ginn, wéi a firwat et passéiert. Dat Alles beschreift e Roland MEYER op eng kredibel Manéier, kloer a verständlech an et bekäppt ee, wéi e Mënsch souwäit ka kommen. Dass ee hie sech e puer Cognacën a Reeschaueren hätt kënne spueren, ass Niewesaach. Besonnesch geléngt dem Auteur den Ëmgang mat deene ville Metapheren fir Sexualitéit, Krankheet a Verfall. Déi dräi Frae-Typen, d' Laura seng Fra, d' Isabel als Maîtresse an déi mysteriéiser Schéinheet Amber si charakterlech net wierklech ausgeschafft, begleeden awer ganz gutt dem Paul seng Zoustänn, seng Ängscht, seng Loscht a säi Verlaangeren. Mam Isabel senger Virgeschicht als "Affer-Kand" geet de Schrëftsteller enger Piste no, déi ufanks berechtegt schéngt, spéider awer net wierklech déi gewënschten Erklärunge fir der Fra hiert Verhale liwwert, an dowéinst net hätt misse sou

ausféierlech beschriwwe ginn. Dem Clochard Pascal, säin “Échec” als Paräisser Journalist ass zwar als Onheel- Verkënnegung-Prologe gutt gemengt, awer iwwerflësseg. Souvill zur Struktur vum Roman.

Dem Roland MEYER seng Sprooch ass déi vun haut an hei. Offen, Kloer an ouni Ëmstänn bréngt hien d’ Saachen op de Punkt, schreift net laang ronderëm de Bräi, ma nennt d’ Kand mam Numm. Dat mécht de Roman waakreg a lieweg, fléissend a liicht zougänglech. Et bleift een drun, souguer wann ee weess wat kënnt. Firwat eis Schrëftsteller, ëmmer Tendenz hunn de Lëtzebuerger Alldag méi schaarf ze zeechen, an ze iwwer spëtzen ass eppes, wou ech sécher ni derhannert kommen. Och de Roland MEYER léist sech heivunner irleeden, schonn e sech Méi gëtt um Tapis ze bleiwe, an et kritt een den Androck wéi wa säi Styl sech nach sicht a net fonnt huet.

Dem Auteur – an ech ginn dervun aus, dass et bewosst passéiert ass - geléngt eppes iwwer de Roman eraus, wat un d’ Nodenke bréngt. D’ Buch ass an eng Foto gewéckelt op där e Mupp séileroueg schléift. E Hond, deen der Huddel näischt mat der Erzielung ze dinn huet, an dach alles. Wéi glécklech muss sou en Déier, sou e Mënsch sinn, dee sech keng Froe stellt, frou an zefridden ass mat deem wat d’ Liewe fir hien reservéiert huet, mat sech an der Welt eens ass a seng Fléi am Pelz meeschter gëtt.